

Poprvé bez Radka

aneb

Moravskoslezské a Slezské Beskydy 2.8. – 5.8. 2003

Den První – Dem na to

Musel sem začít já, neboť Aleš by mohl dost hýřit vulgarismy, ale o tom pozděj. Právě sme ve Frýdlantu nad Oslavicí, ale to taky až pozděj. Teď se pokusím začít trochu chronologicky. Vyspal sem se celkem dobře, nasnídal a vyrazil na vlak. U Vela sem potkal Aleše, tak sme na nádr došli spolu a v 6:44 vyjeli do Letáku, ÚO, prospali se cestou do Olomouce a dojeli do Valmezu, kde se k nám měl připojit Honza. To by ale nebyl on, aby to neposral, a tak nedorazil a jeli sme na něj čekat do Frýdlantu n.O. A to je důvod našeho oprávněného rozhořčení, Aleš byl ve vlaku brunátný vzteky (a z mojí ďábelský papriky), ale teď už snad vychladl. To je začátek našeho pochodu přes Beskydy, který měl bejt jakousi seznamovačkou před Z.U., ale... Michal je v Rumunsku, Marťas de pod kudlu, Radek nemůže z politických důvodů, Pája zvorál termín a domluvu, Mírča má v řiti kotník a Honza to posral úplně, protože na něj čekáme. Třeba bude mít i rozumný vysvětlení, možná i pravdu. Právě popíjíme malýho Radegasta a přes 20 minut čekáme na topinku, je hlad a Honza nikde. Prošli sme se po městě, navštívili domov důchodců a zázrak! Honza ve 14:15 přijel a my mohli dojet do Ostravice. Proč přijel pozdě? A co nám přivezl? To už napíše on... (*Papř*)

Je o den dřív! Sedím ve vlaku do Valmezu, snažím se naspat něco do zásoby a přemýšlím a této akci. Nebudu zastírat, že prvotním impulsem k účasti bylo rande naplánované kdesi na Vsetíně. Ona se však již týden neozývá, a tak jsem jako jakousi zanedbatelnou satisfakci zvolil přátelskou návštěvu mého kamaráda za školy, nyní správce kempu kdesi na Bystřičce. Takže jsem se nakonec dostal do Valmezu a podle instrukcí se vydal směrem na Bystřičku, před kterou mě zastavuje Kubou řízená NIVA. Po krátké prohlídce Ježíkovice příbytku odjíždíme nahoru do kempu pod hrází, kde ukazují Kubovi, jak se koupou. Cítím se tu skvěle – jako doma. Kubův bratr mi kontruje posvátným „to vim“, pětidenní známost Martina po mě chce ukázat padělanou šalinkartu. Probereme politickou situaci, já – očekávaje bouřlivý večer – schovám peněženku do mrazáku a vyrážíme za „Bobinou“ do jakési policejní chaty. Společnými silami vydrtíme Kubu v biliardu, společensky posedíme před recepcí... Trochu zpětně čtu SMS o návratu Katariny ze Slovenska. Je dneska! Chtěl bych zavolat Katarině, ale nemůžu najít peněženku. Místo rande třikrát přerovnávám batoh, procházím včerejší trasu, ptám se a píšu SMS. Asi po 2 hodinách přijíždí Martina a bez váhání mě směřuje k lednici. Slavíme. Kuba mě vyváží dolů k nádraží se slovy, že odtud se vždy do 20 minut dostanu do Valmezu. Slečny na protější straně mají na stotu podstatně více štěstí a ja maximálně nasranej, že zase dělám problémy odcházím na nádr. A hlasím klukům, že plán nesplním... S hodinovým (Aleš mi dovolil to napsat) spožděním dorážím do Frýdlantu a už společně s klukama do Ostravice. Ve vlaku mě čeká dlaší šok – nejede Mírča – a mě plně dochází Paprovo „To ani náhodou“ (nebo co) jako reakce na můj návrh, že by mohli jít napřed a já je doběhl. Bude to hustý! (*Honza*)

Nakonec to snad bude i dobrý, protože Honza se nás naží udobřit a jako umluvu za renonc dovází borovičkovou pálenku průtahovou. Omluvu tedy přijímáme a večer určitě budem dezinfikovat. (*Papř*)

V 14:45 po návštěvě íčka vyrážíme vzhůru k Lysé Hoře – 1323m n.m. První 2km jsou po celkem kvalitně stoupavé a notně zalidněné asfaltce. Papř se nás snaží ohromit komentářem cesty, ale z nás leje jak z pojízdných sprch, tak nás to nijak neohromuje. U silného pramene na konci cesty dáváme pauzu na přezutí a vyrážíme za parkem cyklistů po kamenech vzhůru. Výstup je tak akorát v poho lidí je tu dost. A tak se nad Lukšincem vydáváme prozkoumat Ondrášovy díry, bágly hodíme o křoví a plně se věnujeme pískovcové díře a Papř flóře, později všichni močící fauně – Kačka. V závěrečných partiích se naskytují pohledy na Beskydy, podhůří i Šanci. Jsme z toho docela nadšený, protože hory jsou tu krásný, strmý a rozlehlý. Konečně vidíme i dominantní Lysou, fotíme. Obdivujeme i stařenku turistku, která nám předpovídá dobré počasí a

taky větřoně, kteří zde ladně krouží. Vrchol je trochu zklamání, ale je to vrchol. Všude je dost lidí, trochu nepořádek, 2 hospody. Rozbalujeme čupr müsli od Paprovy ségry, dáváme vrcholovku. Hovora potkává nějaký kámoše, my lovíme razítka. Pořádný pohledy nemaj a tak se s blížící se bouřinou radši balíme a sypem dolů co nám jen nohy stačí. Je to pěkněj sešup. Začíná trochu krápat a pak snad i pršet, ale je to spíš příjemný než ne. Citát: Papr: „Mně to tu připomíná Beskydy.“ Cesta dolů ubíhá rychle a v cukru letu jsme na prvních beskydských loukách – ve Vyšné Mohelnicih. Je to paráda, i v tom dešti na nás dýchla taková zvláštní pohodička a uvolnění. Jediným kazem byl snad je jakýsi lesní panelák. Déšť, který nám dělal starosti hlavně co se noci týče, se úplně rozplynul, takže z Ježánek pokračujeme směle dál k Bílému Kříži. Máme nedostatek vody, což řeší Papr s Hovorou v takovém silně podezřelým polopotůčku. Důkladně také zkoumáme zdejší horniny a jiné objekty :-). Znovu nabíráme vodu, tentokrát u normální studánky a dovídáme se o existenci 2 hospod na Bílém Kříži. Další překvapení je nějaký středisko ekologů na výzkum lesa. Jsou tu skleníky se smrkama, různý měřáky a velký info tabule. Papr je nadšen a nechává se zvěčnit u svého budoucího pracoviště. Poslední tečkou před Bílým Křížem je bílý kříž, úplně bílý krocifix. Ve ¼ na 9 jsme na B.K., přivítal nás zpustlý hotel, ale taky lesejk s krásnou trávou, který sme prohlásili za naše dnešní nocoviště, nebudem přeci rušit ten páreček u ohniště. Silně organizovaně rozbíjíme tábor a já experimentuju s vločkama, Honza píše deník a Papr se flákal (to později přiznal) a chlastal (načal borovičku). Vločky s kakaem a cukrem měly nebývalý úspěch. Je to dobrý plnidlo a dokonce jedlý. Jen se to trochu připaluje. Několikrát se kryjeme před světly auta, desinfikujeme a v 9:45 jdeme spát. Je krásně teplo a vypadá to na klidnou noc. Jenže po ¼ hodině začalo krápat a tak jsme radši zalezli do nedaleké polorozpadlé stodoly, kde jsme si ustlali na jakýmsi humáči, zdánlivě připomínající seno. I tohle mělo svý kouzlo, ale není nad pod širákem. Je děsný vedro. Ale nakonec usínáme těsně před 10.h. Ušli jsme 18,5km. Výstup na Lysou: 2h., 900m převýšení, 8,5km délky. (Aleš)

PS: Jak kdo, já potil jak dobytek a usnul až někdy po 22:30. (Papr)

Za druhé – Den ve znamení červené

Vstali sme před 5:30, kdy nás probudilo blíže nespecifikované šramocení u našich batohů, přesunuli se na kraj lesa a pustili se do snídaně – chleba + co kdo měl. Po hodině sme úspěšně sbalili batohy a vyrazili na cestu, po ujití asi 5 metrů nám přišly moc těžký, tak sme je sundali, hodili do křoví a šli bez nich. Bohužel jen takovou menší odbočku k mrazovému srubu. Vypadalo to na slovenský podraz, dle Alešova mínění, ale nakonec to stálo za to. Kluci se mi postavili fajn stativ – kamennýho mužíka, tak sem nás vyfotil s Lysou Horou, vrátili sme se 1km zpět k batožině a po červený vyrazili za našimi cíly – i cesta může být cíl. Polomku sme ještě zvládli, ale pak sme vyšli pod Malým Polomem po červený, která v našich mapách neexistuje, tož sme se vydali každý jiným směrem a Aleš byl ten úspěšný, který nás navedl na správnou cestu. Po chvíli sme dorazili k nádhernému pramínku a flašky nedoplňili, protože sme je už před tím naplnili na takovém ubohým. Cestou na Burkový vrch sme potkali tři muže bez čluonu včetně psa, první lidi tento den. Cesta byla suchá, místy mokrá. Pod Muřínkovým vrchem sme potkali, u kapličky s nápisem Ave Maria, nějaké rodiny s dětmi a senzačním krpálem začali stoupat. Minuli sme nádherný skalní útvary, téměř marně hledali vrchol, pak sme ale sešli dolů a vyšli nahoru a při zpětným pohledu objevili vrchol – Velký Polom (1067m n.m.). Dali sme oběd – chleba s něčím, Aleš dal vrcholový Dukly a po hodině pauzy, tedy kolem 12:00, sme začali scházet dolů. Bez problémů sme se dostali k chatě Tetřev, vzali si razítka, já pohled a turistickou známku, potlachali o tandemových kolech a mohli pokračovat po staré asfaltce dál. V jednu chvíli sme z asfaltky sešli, teda před tím sme ještě obdivovali výhled, který se nám naskytl – hory, no vlastně ještě nás předjela jedna cyklistka ve středních letech, ale s moc pěknou postavou. No, odbočili sme k chatě Severka s bazénem, vzali razítka a pokračovali v naší cestě. Ta vedla kolem chaty KČT Skalka, která v nedávné době vyhořela, ale už zase stojí. Ukazatel byl zajisté přesný; Korsika 1100km, Balt 5700km apod. Cestou dolů nás Honza fotil a hned začal balit na moji slušnost nějakou slečnu, pěknou. Po chvíli sme začali klesat dolů a za další dobu to byl pěkněj držkopád do Mostů u Jablunkova, kde sme podlešli koleje jakousi garáží a začali stoupat do dlouhýho kopečka, minuli sme bazén na Studeničným vrchu a dostoupali k chatě Gírová. Venku pod stromama sme se rozvalili, dali moji müsli směs a

na hodíku a půl si odpočali. Honza to využil ke spánku, Aleš ke psaní deníku, já se šel kouknout na vrchol v naději na pěkný výhled. Pěkný byl na Slovensko, ale na naši stranu byl zarostlejší, takže nebylo vidět, co sme ušli. Celou dobu pauzy sme odolávali Alešově snaze jít na „jedno“ pifko a kolem 16:30 se vydali dál. (Papr)

Při sestupu do Bukovce nás fascinoval pohled na zdejší horské i podhorské dědiny. Papr dle Alešových naprosto zcestných instrukcí fotí naši budoucí cestu a my se pustíme do ostružin, snad prvních pořádně zralých, které jsme za celou cestu našli. Papr chvíli mele cosi o pokračování v pochodu, ale nakonec se s chutí přidá. Supr osvěžení. Bukovec je jakási Česko-Polská vesnička a zdejším obyvatelům se dá celkem mizerně rozumět. Přesto se nám podaří koupit tři zmrzliny a zpracovat je dřív, než stihnou úplně roztát. Supr osvěžení II. Papr s Alešem ještě zajdou pro níže „uvedené“ razítko. Třetí a absolutně nejmegasuper osvěžení nabídla řeka Olše. Vylodili jsme se na brodu a prostě tam vlítli. Vrcholem byly bezesporu proudové masáže na blízkém jezu a Paprovo focení. Následné stoupání nám dobrou náladu rozhodně nemohlo zkazit. Jdeme, abysme se nezapotili. Na vytěžené zemině za jinak bezvýznamnou Ostrou horou rozvíjíme diskusi o docházející vodě, z posledních sil stoupáme k chatě Bahenec. Kluci obstarají živou vodu a já navazuji kontakt se jmenovcem bernardýnem. Do následujícího stoupání (stále po červené) mě žene už pouze myšlenka na Alešovy nudle. Zde je vskutku na místě vyzdvihnout jeho kuchařské – již předtím několikrát prokázané – kuchařské umění a pochválit to co se mu podařilo vytvořit z instantních nudlí a ještě instantnější rajské, se kterou pomáhal (připálil ji) Papr. Popis našehonoclehu by určitě mohl být předmětem nějakého uměleckého díla. Spíme na paloučku pod lese, resp. vrchol louky. Papr povídal, že si připadá jako bůh! Jako „na dlani“ máme horské vesničky, městečka i samoty rámované hřebeny Beskyd a dalších mě neznámých, nicméně o nic méně kouzelných pohoří. Po západu slunce (Papr fotil) se toto vše promění v pestrá seskupení barevných blikajících světel a nám je hezky... Šel jsem spát dřív než kluci, ale než jsem si stačil vše promyslet, přišli! Dnešní putování bylo dlouhé 36km + 2-kilometrová ranní procházka bez bágků. (Honza)

Za třetí

Ráno mě probudil sen o tom, že Aleš chrápe. (Honza)

To byl ale jenom sen, protože to vlastně bylo tak, že chrápal Hovora a my jsme si o tom s Paprem povídali. I Papr však má svou verzi, takže jsme místo planého tlachání začali radši snídat a taky se na to pění po ránu pořádně vysrali. Jeden po druhém. Ráno je tu vůbec pohoda, je to supr snídat ve spacáku a mít takovýhle úžasný výhledy, prostě úplně skvělý. Líbilo se nám to tak moc, že Papr ani neudělal svých 25 kliků a já si dokonce vyčistil zuby (na rozdíl od mých kolegů, kteří si rozdělili Orbitku). Ovšem díky mé hygieně jsem poslední balič a musí se na mě chvíli čekat. Vyrazíme řekl bych velmi zvolna a šlapeme po lesní cestě vzhůru a později dost dolů. Trápí nás nedostatek vody, který musíme neodkladně řešit, protože nemáme už ani kapku. V sedle Groníčku necháváme Hovoru u bágků a vydáváme se s Paprem hledat vodu. Po 100m dolů červenou narážíme na potůček umě svedený PET lahví do krásného docela schopného čůrku. Doplnujeme a valíme nahoru za Hovorou a valíme dál. Tedy spíš rozumně stoupáme po modré k státní hranici s PL. Počítám kroky a až na vrchol jich je 1200. Kráčíme širokou hraniční cestou až k chatě Stožek [PL], kde razítkujeme. Jsou tu i schopně vypadající sjezdovky. Ničeho se neboje (ani bílýho psa) vyrážíme dál, leč velmi brzy nás přešel humor... Papr chystá fotku toho zvířecího postupu. Je to masařina a my nebyvalou rychlostí ztrácíme výškové metry. Ze sedýlka si to už vykračuju po pěkný široký hraniční cestě pozvolna vzhůru k osadě Malý Stožek. Cestou potkáváme dodávku policie ČR (hraniční policie, Paprova poznámka), ale zůstáváme neodhalení. Obdivujeme venkovský způsob života, nádhernou zvlněnou krajinu, panoramata Slezských (Polských) Beskyd a údolí Wisly. Pozastavujeme se také nad mračny nedotčených borůvek a pěknou husopaskou s husama. Sem tam trochu nadáváme na KČT, že nevedou svoji modré po hraniční cestě, nýbrž všelikým bordelem. I to se ale záhy vylepšilo. Les bukový na straně PL i les smrkový na straně ČR zvolna ustupují borůvkám a my jsme na Velkém Sošově (Šoustově – Hov.), kde si já dávám pauzičku bez bot. Odpočinuti s respektem scházíme do již dlouho avizovaného Beskydského sedla. Sestoujeme úplně v poho, takže to urychleně stočíme hore kopcem přímo na Čantoryju. Cestou potkáváme

senza dědu na ještě víc senza vozítka se senza kupou dřeva a uctivě zdravíme. Pravý výstup na pověstnou Čantoryju však začíná až ve chvíli menší Paprovy cvičně turistické klíčky a pak hned následující do nebezvoucí a erozí podléhající stráni. Prostě šílený krpál. Zvolna tedy rozvážně dáváme metřík k metříku a nakonec (ale to trvalo ještě dlouho) jsme se prodrali lidmi a propotili až na vrchol samotné Čantoryje (994,5m n.m.). Je tu docela nával, ale nějak je nám to jedno. Za mírný poplatek (20Kč) repocházíme elektronickým turniketem, odkládáme batohy, ale hlavně vystupujeme na zbrusu novou rozhlednu. Užíváme si výhled, který je bohužel snižený silnějším oparem (je dost dusno a vedro), ale stejně to je pohoda, podívat se takhle po krajině. Papr fotí a já mu nosím spocený tričko. Scházíme dolů na chatu na Čantoryji (0,5km) jen tak s bágama na holý tělo a je to dost děsný. (Aleš)

Popruhy řezou do masa, ale něco snad vydržíme! Kousek od chaty, ve stínu a zřejmě i výběhu poníků se kácíme k zemi a dáváme zaslouženou pauzu, já dávám vrcholovou prémii do pléna. Na příděl, samozřejmě. Honza jedl a psal deník, Aleš jedl, pak psal deník a já se najedl, vysral (teda vykakal) a dělal votroka u sušenejch věcí. Prostě sme proflákali asi 1,75 hod'ky, sbalili se a u chaty si dali pivo. První loky byly dobrý, pak nic moc a zbytek sem už pil s odporem. Co chcete od Zlatýho bažanta? Výhledem sme se už nekochali a začli zdrhat před bouřkou, která se už začínala ozývat, a co hůř, byly vidět ty mračna. Po půl km sme přesedlali na červenou a dál klesali dokud nás pod bukovým lesem nezastihl déšť. Ihned sme hledali pláštěnky či ponča, dávali na batoh, eventuelně i sebe. Než sme se oblíkli, tak ten největší déšť ustal, když sme se vydali na pochod, ustal i ten nejmenší a my vše zase sundali. Šli sme po pěknéj lesní cestě až sme došli k pramínku a po sejítí na další lesňačku shledali, že nejsme na červený. Tož sme po ní došli do Gory, Aleš nás ní provedl až někam na konec a do křovíčka. Kupodivu po chvíli byla červená a my mohli pokračovat. Honza si po cestě sháněl přes SMS vlaky na zítra do Bystřičky od Lídy a my dva spokojeně pomalu klesali. Nevíme jak, ale byli sme pod Malým Ostrým, což je 6,5km od posledního rozcestníku pod V.Čantoryjí. Bylo to rychlý, asi tím „pivem“. Vyšli sme do luk, dusna a lítacích potvor a pomalu se šinuli do kopce podél asi 2,5m železný ohrady – snad nějaké obory, mapa neví. My taky nevíme. Aleš hledal klíšata, ale našel jen nějaký bordel, kterej tak trochu klíšě připomínal. Honza to okomentoval slovy: „Klíště simulující bordel.“ Následující hodinu sme se mu snažili vysvětlit, že to je z češtinského hlediska absolutní blbost. Asi marně. Po čase sme prošli kolem chalup, pod Babí Horou stále hledaje nějaký nocleh. Pak tam jedno místo bylo, ale nádraží bylo 3km a bylo 17:30. Bylo jasno, deme na to! Postupně se zrychlujícím tempem sme došli na nádraží. Akorát hlásili osobák 18:25 do Bohumína, nakonec se ukázalo, že je na nic, protože bychom v ČT byli kolem 1:00 ráno. Honza měl ale do Bystřičky spoj pěknéj, tak nesedl, dal nám vaříč (teda jen dvě části, takže nám byl na nic) a odjel... Já si šel zjistit ranní spoj domů a Aleš dal odpočnout nohám. Někdy po 19:00 sme to zabalili a vrátili se 3km k nocležišti, kde sme byli před 20:00, vybalili, navečeřeli se müsli, Aleš psal deník a někdy ve 21:30 sme šli spát. Takovej pěkný skoro rovnej svah po kterým klouzali spacáky do trávy od rodsy. Místo ukolébavky nám hrály TŽ (Třinecké železárny) svoji neutuchající monotónní hudbu. S Honzou sme ušli 29km, sami pak k tábořišti další 3km. (Papr)

Den čtvrtý – Aneb mezinárodní den ČD

Noc byla taková nijaká, žádný super spaní, protože TŽ hučely celou noc a taky padla celkem kvalitní rosa. Papr je však jak rybička a já zas ten lenoch, kterému se nechce ze spacáku. Střídmě snídáme a dojíždíme ranní borovičku – nebyla nic moc, na Slovači maj lepší. S 3 minutovým zpožděním odcházíme v 7:03 na vlak do Třince. Je tu docela živo. Kupuju lístky a Papr dopisuje deník, protože R od Žiliny má 15 min. sekeru. Sedáme do kupéčka pro maminky s dětmi – je to stará jednička, takže dost silně vpoho. Poprvý jedem touhle krajinou za denního světla a je to dost děsný. Všude velký území nikoho, těžkej průmysl, bordel, celkově zanedbáno. Někak se nám to nelíbí. Cestou nám průvodčí doporučuje vystoupit v Hranicích, ale my nedbaje jeho rad valíme v uličce dál do Přerova, kde to samozřejmě nečeká. Za hod'ku jede osobák do Olomouce, takže docela vpoho. Ještě zajdem i do samošky a pořádně se nadlábnem klobásou s hořčicí, chlebem a mlíkem. Ted' sedíme v osobáku, který tu stojí i když máme jet. Snad to v Olomouci nějak stihnem. (Aleš)

Je to zázrak, stihli sme to. Ale jen proto, že expres měl 25 minut sekeru. Aleš poklimbával, já se spánkem bojoval, když tu se Aleš probudil, a že za chvíli vystupuju, tak mě vyhnal ven. Zbytečný spěch, spletl se o pohoří a já asi ještě 20 min. jel. V ČT sme se rozloučili, já se svezl osobákem do ÚO a dalšíma dvěma opožděnejma domů s 2 hod. spožděním oproti plánu, Aleš jel chudák ještě asi 4 hodiny až do Písku. Všichni žijem, akce se zdařila. (*Papř*)

Sepsal Honza, Aleš & Papr